

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA ȘEGA ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 29022/04)

Hotărâre

Strasbourg

13 martie 2012

Definitivă

13/06/2012

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Șega împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Mihai Poalelungi, Kristina Pardalos, *judecători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 14 februarie 2012,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

Procedura

1. La originea cauzei se află cererea nr. 29022/04 îndreptată împotriva României prin care doi resortisanți ai acestui stat, soții Titus și Ecaterina Șega („reclamanții”) au sesizat Curtea la 13 iulie 2004 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Domnul și doamna Șega au decedat la 12 iunie 2007 și, respectiv, la 25 aprilie 2011, având ca moștenitori pe copiii lor, Sorin Șega și Dan Laurențiu Șega, care și-au exprimat, la 23 mai 2011, dorința de a continua acțiunea în fața Curții.

3. Din motive de ordin practic, prezenta hotărâre va continua să-i desemneze pe domnul și doamna Șega drept „reclamanți”, cu toate că, în prezent, această calitate ar trebui

atribuită moștenitorilor lor [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Dalban împotriva României* (MC), nr. 28114/95, pct. 1, CEDO 1999-VI].

4. Reclamanții și, apoi, moștenitorii acestora sunt reprezentați de L. Iancovici, avocat în București. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, Irina Cambrea, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

5. În urma abținerii lui Corneliu Bîrsan, judecător ales să reprezinte România (art. 28 din Regulamentul Curții), președintele Camerei I-a desemnat pe Mihai Poalelungi în calitate de judecător *ad-hoc* (art. 26 § 4 din convenție și art. 29 § 1 din regulament).

6. Reclamanții pretind o atingere a dreptului lor de acces la justiție și a dreptului la un termen rezonabil în cadrul unei proceduri cu privire la acordarea de despăgubiri în urma unui accident rutier.

7. La 27 ianuarie 2011, cererea a fost comunicată Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 1 din convenție, s-a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

În fapt

I. Circumstanțele cauzei

8. Reclamanții s-au născut în 1925 și, respectiv, 1935 și au domiciliul în București.

9. La 25 mai 1990, în cursul unei călătorii în Germania, reclamanții au fost victimele unui accident rutier provocat de un terț, de asemenea resortisant român. Vehiculul reclamanților a fost distrus în totalitate, iar aceștia au suferit răni grave.

10. Printr-o scrisoare recomandată, expediată la 24 mai 1993, reclamanții au formulat o acțiune în despăgubiri împotriva societății de asigurări pentru cele două vehicule implicate în accident și împotriva celui alt șofer și a soției acestuia.

11. Scrisoarea a fost primită la grefa Judecătoriei București a doua zi, însă judecătorul delegat a omis să înregistreze acțiunea și a returnat scrisoarea cu o mențiune scrisă de mână prin care le indica reclamanților să plătească taxa judiciară de timbru calculată în raport cu cuantumul despăgubirii solicitate.

12. Considerând că acțiunea era scutită de taxa judiciară de timbru, la data de 2 iunie 1993, reclamanții au reiterat cererea, depunând o acțiune identică la grefa instanței. La aceasta au anexat dovada trimiterii acțiunii prin poștă din data de 24 mai 1993. Judecătorul delegat a înregistrat acțiunea și a stabilit primul termen pentru 7 decembrie 1993, amintindu-le reclamanților să achite taxa judiciară de timbru. Reclamanții au susținut în fața instanței că cererea lor era scutită de taxa judiciară de timbru.

13. La 4 septembrie 1995, dosarul a fost transferat la Tribunalul București. Prin hotărârea din 22 octombrie 1996, instanța a anulat acțiunea pentru neplata taxei judiciare de timbru. Apelul reclamanților a fost respins prin hotărârea Curții de Apel București din 9 februarie 1998.

14. Recursul a fost admis prin hotărârea definitivă a Curții Supreme de Justiție din 3 februarie 2000, care a retrimis cauza tribunalului, reținând că, potrivit Legii nr. 47/1991 privind constituirea, organizarea și funcționarea societăților comerciale din domeniul asigurărilor, cererea reclamanților era scutită de taxa judiciară de timbru.

15. Prin hotărârea din 27 martie 2001, tribunalul a anulat acțiunea pe motiv că aceasta fusese formulată tardiv, la 2 iunie 1993, iar termenul de prescripție de trei ani, care curge de la data accidentului, se împlinise la 25 mai 1993.

16. Invocând concluziile hotărârii Curții Supreme de Justiție din 3 februarie 2000, reclamanții au formulat apel. Aceștia au arătat că acțiunea lor a fost trimisă prin poștă la 24

mai 1993, dar că aceasta nu a fost înregistrată din cauza unei erori comise de judecătorul delegat, care le-a returnat scrisoarea, cerându-le în mod nelegal să achite taxa judiciară de timbru. Reclamanții au considerat că această eroare nu le era imputabilă.

17. Prin hotărârea definitivă din 16 noiembrie 2001, curtea de apel a confirmat hotărârea primei instanțe. În plus, aceasta a considerat că reclamanții au omis să solicite, la 2 iunie 1993, repunerea în termen.

18. Reclamanții au formulat recurs, susținând că, anulând acțiunea lor ca urmare a intervenției prescripției, instanțele interne au încălcat autoritatea de lucru judecat a hotărârii definitive a Curții Supreme de Justiție din 3 februarie 2000, care a constatat eroarea judecătorului delegat și a eliminat obligația de a achita taxa judiciară de timbru. Reclamanții au arătat că acțiunea lor a fost introdusă în termenul legal și că nu aveau niciun motiv să creadă că prescripția le-ar fi fost opozabilă. În orice caz, reclamanții consideră că, având în vedere eroarea judecătorului delegat și în temeiul dispozițiilor Decretului nr. 167/1958, instanțele aveau obligația de a examina din oficiu fondul cererii.

19. Prin hotărârea din 20 ianuarie 2004, Înalta Curte de Casație și Justiție (fosta Curte Supremă de Justiție), a respins recursul, considerând că eroarea judecătorului delegat nu a avut nici un efect asupra calculului termenului de prescripție.

Dreptul și practica interne relevante

20. Decretul nr. 167 din 21 aprilie 1958 privitor la prescripția extinctivă¹ include următoarele dispoziții relevante:

Art. 1

„Dreptul la acțiune având un obiect patrimonial se stinge prin prescripție, dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit de lege”.

Art. 3

„Termenul prescripției este de trei ani [...]”

Art. 16

[...]

Prescripția se întrerupe [...] prin introducerea unei cereri de chemare în judecată, chiar dacă cererea a fost introdusă la o instanță judecătorească ori la un organ de arbitraj incompetent;

[...]

Prescripția nu este întreruptă dacă [...] cererea de chemare în judecată sau executare a fost respinsă, anulată [...]”

Art. 17

„[...] după întrerupere începe să curgă o nouă prescripție.

În cazul când prescripția a fost întreruptă printr-o cerere de chemare în judecată [...] noua prescripție nu începe să curgă cât timp hotărârea de admitere a cererii nu a rămas definitivă [...]”

Art. 19

Instanța judecătorească [...] poate, în cazul în care constată ca fiind temeinic justificate cauzele pentru care termenul de prescripție a fost depășit, să dispună chiar din oficiu judecarea sau rezolvarea acțiunii [...].

Cererea de repunere în termen va putea fi făcută numai în termen de o lună de la încetarea cauzelor care justifică depășirea termenului de prescripție”

21. Codul de procedură civilă conține următoarele dispoziții relevante:

¹ Decretul nr. 167/1958 a fost abrogat prin art. 230 din Legea nr. 71/2011. Prevederile privind prescripția extinctivă se regăsesc la art. 2500 și urm. din noul Cod civil.

Art. 104

„Actele de procedură trimise prin poștă instanțelor judecătorești se socotesc îndeplinite în termen dacă au fost predate recomandat la oficiul poștal înainte de împlinirea termenului.”

Art. 114

„(1) La primirea cererii de chemare în judecată, președintele sau judecătorul care îl înlocuiește verifică dacă aceasta întrunește condițiile prevăzute de lege. Când este cazul, reclamantului i se pune în vedere să completeze sau să modifice cererea și să depună [...] cererea și copii certificate de pe toate înscrisurile pe care își întemeiază cererea. (2) Atunci când completarea nu este posibilă, cererea se va înregistra și i se va acorda reclamantului un termen scurt.”

În drept

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 din convenție

22. Reclamanții consideră că au fost privați de accesul la o instanță ca urmare a anulării cererii lor pentru motive care nu le erau imputabile. Aceștia se plâng, de asemenea, de durata procedurii și invocă art. 6 § 1 din convenție formulat astfel:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială [...] care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

23. Guvernul respinge această teză.

A. Cu privire la admisibilitate

24. Guvernul consideră că reclamanții nu au sesizat Curtea în termen de 6 luni de la data pronunțării hotărârii interne definitive din 20 ianuarie 2004. Acesta susține că formularul de cerere a fost trimis Curții la 2 octombrie 2005, după mai mult de un an de la data primei scrisori adresate Curții, la 13 iulie 2004.

25. Reclamanții consideră că au sesizat Curtea în termenul de 6 luni prevăzut la art. 35 § 1 din convenție, din moment ce au trimis prima scrisoare Curții la 13 iulie 2004 și, ulterior, au respectat termenele impuse de Curte.

26. Curtea amintește că, potrivit art. 47 din regulament, se consideră că cererea, ca regulă generală, a fost introdusă la data primei comunicări prin care reclamantul exprima – fie și în mod sumar - obiectul cererii sale, cu condiția ca formularul de cerere să fi fost întocmit corespunzător în termenele stabilite de Curte.

27. Atunci când se scurge un interval de timp semnificativ fără ca reclamantul să ofere informațiile suplimentare necesare examinării cererii, trebuie examinate circumstanțele deosebite ale cauzei pentru a stabili data considerată ca fiind data de introducere a cererii [*Gaillard împotriva Franței*, (dec.) nr. 47337/99, 11 iulie 2000, nepublicată].

28. În speță, Curtea constată că prima comunicare a reclamanților, expediată la 13 iulie 2004, conținea faptele speței, decizia internă reclamată și capetele de cerere însoțite de observații. În 12 august 2004, în temeiul regulamentului în vigoare în perioada respectivă, Curtea le-a solicitat acestora să prezinte copii ale tuturor încheierilor și proceselor-verbale de ședință. Reclamanților li s-a atras atenția că dacă aceste informații nu ajung la Curte în termen de un an, aceasta ar putea decide să o radieze cererea de pe rol. La 30 iulie 2005, reclamanții au trimis documentele solicitate. La 6 septembrie 2005, Curtea le-a trimis pentru prima dată un formular de cerere și le-a solicitat să îl completeze înainte de 3 octombrie 2005. La această dată, reclamanții au returnat formularul, fiind primit de Curte la 19 octombrie 2005.

29. Ținând cont de faptul că prima scrisoare a reclamantilor conținea deja descrierea faptelor, capetele de cerere și observațiile acestora, reluate ulterior și în formularul de cerere, precum și că reclamantii au respectat termenele impuse, Curtea consideră că cererea a fost introdusă în termenul de 6 luni prevăzut la art. 35 § 1 din convenție [a se vedea *mutatis mutandis*, *Paulescu împotriva României*, nr. 34644/97, pct. 27, 10 iunie 2003].

30. Prin urmare, excepția Guvernului întemeiată pe nerespectarea termenului de șase luni nu poate fi admisă.

31. Pe de altă parte, Curtea constată că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 (a) din convenție și că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Cu privire la pretinsa încălcare a dreptului de acces la o instanță

a) Argumentele părților

32. Reclamantii invocă încălcarea dreptului de acces la o instanță, în condițiile în care instanțele interne au anulat acțiunea pe motiv că era prescrisă. Reclamantii susțin că neînregistrarea cererii de chemare în judecată, la 24 mai 1993, se datora unei erori din partea judecătorului delegat, care a refuzat în mod arbitrar să o înregistreze, pe motiv că reclamantii nu au achitat taxa judiciară de timbru. Aceștia adaugă că, în ciuda faptului că această eroare a fost recunoscută prin hotărârea Curții Supreme de Justiție din 3 februarie 2000, care a stabilit că cererea era scutită de taxa judiciară de timbru, instanțele interne au anulat acțiunea, refuzând să stabilească data de 24 mai 1993 ca data introducerii acțiunii.

33. În ceea ce privește o eventuală cerere de repunere în termen, reclamantii consideră că o asemenea cerere nu era necesară din moment ce ei au acționat în termenul legal, iar neînregistrarea acțiunii, la 24 mai 1993, se datora erorii judecătorului. În plus, reclamantii precizează că, la 2 iunie 1993, aceeași cerere de chemare în judecată, însoțită de dovada trimiterii, a fost înscrisă pe rolul instanței de către judecătorul delegat și a făcut obiectul examinării mai multor instanțe care nu au invocat o posibilă tardivitate a cererii. Prin urmare, aceștia consideră că nu aveau niciun motiv să creadă că acțiunea s-a prescris.

34. Guvernul consideră că instanțele interne au examinat detaliat cauza, în baza legislației aplicabile. Acesta subliniază că, în urma examinării, instanțele au concluzionat că acțiunea era prescrisă, precum și că reclamantii au omis să ceară repunerea în termen în ziua formulării cererii de chemare în judecată la grefa instanței. Prin urmare, Guvernul apreciază că reclamantii au avut acces la o instanță și consideră că, în cauză, Curtea nu poate repune în discuție concluziile instanțelor interne.

b) Motivarea Curții

35. Curtea reamintește că nu are competența de a se substitui instanțelor interne. Obligația de a interpreta legislația internă le revine în primul rând autorităților naționale, în special instanțelor [a se vedea *Brualla Gómez de la Torre împotriva Spaniei*, 19 decembrie 1997, pct. 31, *Culegere de hotărâri și decizii 1997-VIII și Edificaciones March Gallego S.A. împotriva Spaniei*, 19 februarie 1998, pct. 33, *Culegere 1998-I*]. Rolul Curții se limitează la a verifica compatibilitatea cu Convenția a efectelor unei astfel de interpretări. Acest lucru este valabil mai ales în ceea ce privește interpretarea de către instanțe a normelor de natură procedurală, precum termenele care reglementează depunerea documentelor sau introducerea căilor de atac [a se vedea *Tejedor García împotriva Spaniei*, 16 decembrie 1997, pct. 31,

Culegere 1997-VIII]. Curtea a stabilit că legislația referitoare la termenele care trebuie respectate pentru a formula o cale de atac vizează asigurarea bunei administrări a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele în cauză trebuie să se aștepte ca aceste norme să fie aplicate. Cu toate acestea, reglementarea în cauză sau aplicarea acesteia nu trebuie să împiedice justițiabilul să se prevaleze de o cale de atac disponibilă [a se vedea *Aepi S.A. împotriva Greciei*, nr. 48679/99, pct. 23, 11 aprilie 2002].

36. În speță, Curtea constată că reclamantii au formulat și au trimis cererea de chemare în judecată prin poștă la 24 mai 1993, respectând formele și termenele prevăzute de lege. Această cerere nu a fost înregistrată la data respectivă ca urmare a refuzului judecătorului delegat, care le-a returnat scrisoarea cu mențiunea de a achita taxa judiciară de timbru.

37. Or, având în vedere hotărârile Curții supreme din 3 februarie 2000 și 20 ianuarie 2004, trebuie constatat că refuzul înregistrării era viciat de două erori: pe de o parte, acesta era contrar art. 114 C. proc. civ., care prevede că, în cazul în care completarea nu este posibilă, cererea se va înregistra și i se va acorda reclamantului un termen scurt, iar pe de altă parte, acel refuz nu avea temei legal, întrucât cererea reclamantilor era scutită de taxa judiciară de timbru.

38. În ceea ce privește obligația reclamantilor, invocată de Guvern, de a cere repunerea în termen la 2 iunie 1993, la data depunerii cererii la grefa instanței, Curtea constată că reclamantii au anexat la cererea lor dovada trimiterii cererii prin poștă la 24 iunie 1993. Această cerere nouă a fost acceptată și înregistrată de judecătorul delegat, care nu a făcut nicio observație cu privire la o posibilă problemă legată de tardivitatea cererii. Curtea consideră că nu li se poate imputa reclamantilor că nu au anticipat excepția prescripției dreptului la acțiune și că au omis să ceară repunerea în termen pentru a repara o greșală care nu le era imputabilă.

39. De asemenea, Curtea constată că nu s-a ridicat problema tardivității cererii decât la mai mult de șapte ani de la depunerea cererii și după ce cauza fusese examinată de mai multe instanțe. Prin urmare, ținând cont de condițiile stricte care reglementează în dreptul intern repunerea în termenul de prescripție, Curtea consideră că, la data la care reclamantii s-au confruntat pentru prima dată cu excepția întemeiată pe tardivitatea cererii lor, aceștia nu mai dispuneau de o cale de atac pentru a remedia eroarea comisă de primul judecător delegat.

40. În aceste condiții, Curtea apreciază că, respingând acțiunea reclamantilor ca tardiv formulată, pe motiv că a fost introdusă în ziua depunerii la grefă și nu în ziua primei sale trimiteri prin poștă, instanțele interne au încălcat dreptul reclamantilor de acces la o instanță (supra, pct. 21).

41. Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1 cu privire la dreptul de acces la o instanță.

2. Cu privire la durata procedurii

a) Argumentele părților

42. Reclamantii se plâng de durata procedurii, pe care o consideră excesivă. Reclamantii susțin că această cauză nu prezintă un caracter complex și că ei nu au contribuit la prelungirea acesteia. Dimpotrivă, ei afirmă că conflictele de competențe și erorile instanțelor interne au reprezentat cauza duratei excesive a procedurii.

43. Guvernul consideră că este o cauză complexă datorită unor probleme controversate de drept. Acesta adaugă că nu au fost perioade lungi de inactivitate imputabile autorităților și că reclamantii au solicitat în repetate rânduri amânări pentru a-și pregăti apărarea sau pentru administrarea probelor.

b) Motivarea Curții

44. Curtea reține mai întâi că perioada care trebuie luată în considerare a început cu ratificarea convenției de către România, la 20 iunie 1994, și s-a încheiat la 20 ianuarie 2004 prin hotărârea definitivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Aceasta a durat așadar aproape zece ani pentru trei grade de jurisdicție și două cicluri de procedură.

45. Curtea reamintește că a constatat deja, în numeroase cauze care ridicau probleme similare celor din prezenta speță, încălcarea art. 6 § 1 din convenție [a se vedea, printre multe altele, *Frydlender împotriva Franței* (MC), nr. 30979/96, pct. 43, CEDO 2000-VII].

46. În speță, Curtea consideră că complexitatea cauzei nu justifică durata procedurii, cu atât mai mult cu cât cauza nu a fost niciodată examinată pe fond. Cu privire la comportamentul reclamanților, Curtea consideră că acestora nu li se poate reproșa că au solicitat câteva amânări pentru a-și pregăti apărarea și nici faptul că au folosit căile de atac interne pentru a-și apăra drepturile.

47. Curtea subliniază, în special, că întârzierea a fost cauzată de hotărârea de casare din 3 februarie 2000 și de trimiterile succesive ale cauzei. Or, aceste întârzieri sunt imputabile autorităților (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Cârstea și Grecu împotriva României*, nr. 56326/00, pct. 42, 15 iunie 2006).

48. După ce a examinat toate datele ce i-au fost prezentate, pe baza jurisprudenței în materie, Curtea consideră că durata procedurii în litigiu este excesivă și nu răspunde cerinței de „termen rezonabil”.

49. În consecință, a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din convenție

50. Art. 41 din convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

51. Reclamanții solicită, cu titlu de prejudiciu material suferit, 50 000 EUR, reprezentând valoarea vehiculului distrus, precum și a cheltuielilor legate de asistența medicală necesară în urma accidentului. De asemenea, ei solicită 50 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral pentru suferințele cauzate de respingerea acțiunii și de durata excesivă a procedurii.

52. Guvernul contestă aceste pretenții. Acesta consideră că nu există legătură de cauzalitate între prejudiciul material invocat și pretinsa încălcare a convenției. De asemenea, acesta pretinde că un eventual prejudiciu moral ar fi suficient compensat prin constatarea încălcării. Cu titlu subsidiar, Guvernul consideră că pretențiile reclamanților sunt excesive.

53. Curtea nu observă nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material invocat și respinge această cerere. În schimb, aceasta consideră că trebuie să i se acorde reclamantului suma de 7 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

54. Pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața instanțelor interne și în fața Curții, reclamantii solicită 6 129 EUR, din care 5 000 EUR pentru onorariile avocatului. Aceștia prezintă copia unui contract de asistență juridică, precum și copii ale facturilor pentru cheltuielile poștale și de traducere.

55. Guvernul consideră cererea excesivă. De asemenea, acesta observă că reclamantii nu au prezentat documente justificative pentru toate cheltuielile reclamate.

56. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se demonstrează caracterul real, necesitatea și caracterul rezonabil al valorii lor. În speță și ținând seama de documentele de care dispune și de jurisprudența sa, Curtea consideră că este rezonabil să se acorde reclamantilor suma de 2 000 EUR pentru toate cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

57. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive, Curtea, în unanimitate,

1. *Declară* cererea admisibilă;

2. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție ca urmare a încălcării dreptului de acces la o instanță și duratei procedurii;

3. *Hotărăște*

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantilor, în termen de trei luni de la data rămânerei definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, sumele următoare, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

i) 7 000 EUR (șapte mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;

ii) 2 000 EUR (două mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

4. *Respinge* cererea de reparație echitabilă pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 13 martie 2012, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep
Președinte

Casadevall